

Vlastní vydání
Olomouc 2003

Petr Šafránek

Ejhle člověk

Motto:
smutků je víc než radostí proto,
abychom se uměli radovat

Šp 2002

Svatba

Náměstí září bílou a blankytem.
Mladým lidem, co jdou z rytířského
sálu
začal běžet čas, vše jim teprve začíná.
Osud je ovinul zlatou nití.
Žena a muž, dva prstýnky, jeden
polibek.
Nezáleží na roční době,
aby kvetla jejich láska.
Už zbývá foto u Nejsvětější Trojice.
Oni neví, že je ve jménu
Otce, Syna a Ducha svatého.
Ať ta jejich zlatá nit není tenká.
Amen!

Rituál

Tajemný šelest rákosí,
to Pan na syrinx tiše hraje
a víly neviděné tančí.
Děje se dávný rituál
a Dionýsos vína král
léto pochovává.
Ráno jen pošlapaná tráva

a prázdný vinohrad
jsou svědci jeho práva.

Zahrada dětství

Jako kluk stojím u oprýskané zdi
před starou rezivou brankou.
Přes zeď na mne volají klukovská
tajemství.
Hledám po kapsách klíč, asi ho
nenajdu.
Dá se koupit za sto vyhraných kuliček,
ale kuličky taky nemám.
Ach, jak rád bych alespoň na chvíli
vešel
do té pohádkové zahrady pana Trnky,
odložil důstojnost a své i cizí starosti.

Varhanní

Chrám Svatého Mořice
vznáší své strmé gotické klenby,
prostor pro rozjímání duší
věřících i nevěřících.
Nad ním je už jen boží nebe
a šum křídel andělů.
Varhany rozeznívají chrám hudbou,
génus loci stává se génem božím.
V tónech varhan hovoří Bůh:
Človče, kdo jsi a s čím přicházíš?
Nechej vstoupit klid do své duše,
vpuť do ní tóny radosti, pokory a
lásky!

Slavík a láska

Vonící nocí přeběhl stín,
snad protančila víla.
Zazpíval slavík svůj lásky rým
a noc mi pravdu skryla.
Pro krásu noci nepovím,
že lásku slavík nosí.
Se sluncem odezní jeho rým,
třpytí se v kapkách rosy.

Šedá podzimu

Podzim má barvu olověnou.
Vítr po hladině žene věneček
z rákosí a pírek malých kachniček,
když si je lovci nadeženou.
Děšť vodu broky šlehá,
smutkem krvácí jeřabiny.
Obloha je plná temných stínů,
že ztratila se lidská něha.
Honci přibíjejí krásu na hladinu.

Vůně hříchu

Je pozdní večer, Hynkův máj,
dech zahrad roznáší se potichu.
Je pozdní myslet, že je ráj,
když všechno voní po hříchu.
Sladká vůně jasmínů a pivoňek
se vemlouvá, že hřích
je jenom mimoděk.

Střelnice

Slečno ze střelnice u kolotoče,
proč ten smutek ve tváři?
Že pro vás nikdo nevystřelí růži?
Vy, zdobená třpytem pozlátek
a smutkem v tmavých očích,
asi nevíte, že Amor měl vzduchovku,
já se chtěl vytáhnout
a zasáhnout vás do srdce.

Poutník

Nesmíš jen snít,
krajina snů je kolem.
Vyjdi cestou pod topoly, polem,
pavučina cest tě chytí, láká.
Dálkou ti vítr voní
a duše letí křídly ptáka.

Můj Bůh

Dělá jako by nebyl.
Nechává mě konat z mé vůle,
mlčení mých modliteb ho neuráží.
Je velkorysý, když hřeším,
skrývá se v koutku svědomí.
Vede si o mně knihu
dal, nedal, mohl, nemohl,
udělal, neudělal, chtěl, nechtěl.
Ne čísla, činy se sčítají.
Jen stále čeká, až přijdu na to,
že jeho knihu píše já.

Kříže

Když se ukřižovává,
kácí se strom.
Ten umírá dvakrát.
Jednou za sebe,
jednou za člověka.

Zavolej

Zavolej dcerečko
do širokých polí,
neboj se samoty
srdéčko přebolí.

Zavolej má milá
do černých lesů,
ozvěna prozradí
kde asi, kde jsu.

Zavolej Hančičko
do vaší zahrady,
zazpívej vesele,
já budu zas tady.

Domov

Domov jsou počty
byli jsme dva
dva plus jedna tři
tři plus jedna čtyři
nastaly opravy
minus jedna plus jedna

další domovy a dvakrát
ze čtyř jsou dva a dva a dva
a zbývají dva

Omluva

Mnohokrát jsem zpíval o lásce,
té nejbližší i těm co prošly opodál.
Když jsem teď platil účet do konce,
tak cítím, že jsem něco zapomněl.
Časem poslat zpátky lásku mamince.
Pozdrav

Jsme sami, navíc každý sám.
Přemýšlím, co ti do snů dám,
těch, které musíš snít beze mne.
A tak z té noci dojemné
zní do tvých snů slůvko láska,
tak jednoduché a hřejivé slovo.
Je málo a také je to mnoho.

Prší

Prší do stromů a do duší,
všude září kapky perleti.
Ptáci ticho letem neruší.
Vzpomínám lásko, jak je ti
beze mne, jak je ti?

Smrt

Smrt není o květech a o jaru,
je jako smutek včely v jantaru.
Smrt je o chladu a o zimě
jen z rozmaru se tváří nevinně.
Smrt je konec lásek, nenávisť,
vířivý tanec spadaného listí.
Smrt je dáma bez okázalosti,
v černém vítá své smuteční hosty.
Smrt však také bývá štěstí -
tichá cesta bez bolesti.

Malý velký muž

Byl malý muž básník
kytarou psal své básně
ukazoval jaký je náš svět

tepal ho i krášlil
nutil k zamyšlení
kdo potřeboval, toho pohladil
i nevidomou dívku
otevíral vrátka svědomí lidí
to se některým nelíbilo
a když puklo rozdané srdce
mnozí si oddychli

Sněží čas

Když padají vločky, jako by padal čas.
Usadí se na střechách, stromech a
zemi.
Čas je teď vidět, je bílý.
Upozorní, jak plyne a potom taje.
Uplývá jako voda mezi prsty.
Chytit se nedá, zkus chytit raději vítr.
Kdo chce, může se zamyslet
- nad svým časem.
Žil jsem ho a nebo nežil?

Hlas stromu

Člověče já strom
jsem tvůj bratr
dýchám za tebe
schraňuji ti vodu
poskytuji stín
místo k odpočinku
zadržuji prach
chráním tě před hlukem
a když umírám
dávám ti dřevo
na tvoji kolébku
na tvůj dům
na tvůj stůl
na tvoji postel
na tvůj oheň
a když ty umíráš
na tvoji rakev
co člověče
děláš pro mne ty?

Sluníčka

Zahradníci je nemají rádi
ale jaro by ani nezačalo

bez zelených koberců trávníků
rozzářených sluníčky pampelišek
na venkově se v nich ještě batolily
žluté obláčky vylíhlých housátek
a když pampelišky odkvetou
tak padáčky svého chmýří
roznáší na další jaro zlato
těm kterým se líbí a nevadí jim
že jsou smetánky

Cesta časem

Neboj se a nech pavoučka štěstí
stepovat po své ruce.
Až je najde, spoutá je pavučinou,
aby neulétlo.
Srdce ti zabuší,
jak léta rychle plynou.
Že na naší cestě je a bylo světlo.
Neboj se!

Jeseň

Jeseň krásná divá žena
má ve vlasech spadané listí,
na krku korály jeřabin.
Zpívá si s větrem za štěkotu psů,
pije krev srnců - krásných obětí.
Honce omámí sny babího léta
a mladým vínem.
Kdo pak pozná, že je vítěz nebo oběť?

Jarní těšení

Vždy se těším,
jak se proti modré obloze
zarůžoví jabloňové květy.
V korunách zabzučí včely,
zlatý déšť otevře bránu jaru
a dětské říkanky se v duši mění.
Zlatá brána otevřená
dvěma dešti podepřená,
kdo klíčem v ní otočí,
hlava se mu zatočí,
kdo do ní vejde,
starost z duše sejme.

Romové

Kde je volnost jezdců
z oplachtěných vozů?
Byli cikáni, teď jsou romové.
Klany žijí v betonových slumech.
Král je mrtev, kruh navždy uzavřen.
Možná jen staří mají v duši
vůni táborových ohňů.
Zůstaly gusle beze strun,
jen kavulare vzpomíná, jak hrál:
Joj, cikán!

Klam

Stříbrné lístky vrb
rybky ve vzduchu se honí
krásný optický klam
zlatý měsíční srp
z mraků pro ně vláhu roní

Andělé 2

Opět vidím modré anděly
a Aladinovy lampy.
Že bych se probudil v ráji?
JIP ale asi není ráj
a hádci kapaček a drátky přístrojů
nejsou kvetoucí liány.
Proudí však jimi život
a zprávy o něm v čase bolesti.
Andělé je zapisují do knihy života,
bohové je čtou a rozřešují,
bílá stránka, černá stránka,
život nebo smrt.
Nevím, co se mi to zdá,
andělé mění barvy.
Z modré do zelené, bílé a zpět.
Ale to je jedno.
Hlavně když jsou a jsou strážní.

Říkanka pro dospělé

Tmavým nebem táhnou mraky,
pod tím nebem táhnem taky
svoji kárku s osudem
a neznáme s jakým.

Se štěstím, jak s přeludem?
Za námi jsou dvou kol stopy,
do dvou stran se osud klopí,
budem tu či nebudem?

Romance pro mladší i pokročilé

Františkovy sny mládí
volnost Sázava Tonka
tatínkova břitva první holení
starost o dědečka
pouť kolotoč hlavotoč
Terina smích a závrať
Terino do ráje se jde
pralesem kopřiv k rybníku
ty třešně v čepici
jsou kapky naší horké krve
utečeme spolu někam
proč před Viktorem?
před životem na dědině?
mládí před mládím?
sny se plní málokdy
dědeček umřel umřela láska
kde se pochovala?
Terina odjela s Viktorem
za to žes zradil Františku
jedno něžné dívčí srdce
budeš žít celý život
vzpomínkou na zraněnou duši
ve snech tě budou provázet
andělé s Terininou tváří
zavinil jsi epidemii citů na věčnost
a ty sám tam nahoře
dál hledáš Terinu
já také hledám
jenže tady na zemi
Viktorova křídlovka stále zní
její píseň je smutná nádherná
a bez konce

Pomníčky u cesty

Všichni se někam ženou
po té asfaltové šňůře.
Motory přehlušují ptáky,
dým výfuků vůni stromů.
Auta míjí rychle křížky - hůře,
těch, co nevrátí se domů,
kříže vrahů, hlavně jejich obětí.

Ekipa aut jen kolem proletí
a jenom Kristus,
visící na bezramenném kříži
s hlavou skloněnou,
nese tu lidskou tíži.
Díkůvzdání

Já budu rád za každý všední den,
kdy budem spolu zas.
Prožiji s tebou krásný čas
bez spěchu, spokojen.

Je lépe žít, než jen snít sen
a vnímat jenom nás.
Já budu rád za každý všední den,
kdy budem spolu zas.

Domovem a tebou opojen
postavím osudu hráz
a tvojí láskou podepřen,
unesu všechno snáz.
Já budu rád za každý všední den,
kdy budem spolu zas.

Plavec

Poutníku, plavče, jsi doma!
zpívají mi slunce, oblaka a ptáci.
Křehké i silné slovo doma,
první a poslední ostrov ve vesmíru,
přístav ztroskotaných lodí,
zvedá moji otřesenou víru.
Má drahá je tu, Solvéga,
ne ona, já byl slepý.
Mornám, točícím kruhem osudu,
se sudba rozbíjí
a já, napůl utonulý plavec,
šťastný jako dítě usínám
v náruči Solvégy a domova.

Myšlenky

Jak hejno racků za oráčem
letí a padají mé myšlenky.
Sněží vzpomínky.
A z černé převrácené země
klíčí láska.

Kámen a bolest

Ta žena se nese jako víla,
vědoma si svojí krásy.
Rozechvělým mužům
nebezpečně buší srdce,
křivky těla bohyně
se do něj zarývají.
Jejich duše - hejno ptáků -
křídly kreslí obraz ženy.
Rukama vytrhnou ze skály kámen,
sochař z něj vytvoří ženu
a básník ji oživí

Poprchává

Padají drobné jiskry perleti
šedá barva oblohy je módní
snad modrá žlutá letos neletí
i zelená se ztrácí v cloně vodní

Velikonoce

Skřivánci již zpívají
sníh schovává se v hloží
je neděle velikonoční
nastává hod boží
aby se pro nás zrodil
Ježíš pro lásku umírá
a otec Bůh nás soudí
cos žil je víra nevíra?

Klauniáda

Chtěl jsem být klaunem,
když šapitó je nabito.
Nutit lidi smát se, plakat.
Vždyť jenom klaun může chápat
a jeho slzy bolesti
jsou ostatním pro štěstí

O rybách

Hospoda, přívoz, řeky tůně
Jen Ota Pavel uměl
Procházet se s rybami

Znát smrt krásných srnců
Září mu hvězda Davidova
Kdyby se Ota vrátil znova
Bude zas chytat pod strání

Malý měsíc

Malý měsíc zhasí den,
rozzíná tmu.
Podívej,
malý měsíc nese můj sen.
Hvězdy svítí,
duše tančí,
malý měsíc hraje blues.
Noc je temná,
city jako hvězdy září.
Malý měsíc zpívá,
podívej poslouvej...

Toulky po básních

Jsem značně staromódní
Mám úctu ke klasikům
Když večer dostihnu svůj čas
Otevírám knížku mně milých básní
Skácel mě unáší svou Moravou
Letím nad svahy vinohradů
Jeho smuténka se usmívá
Nabízí sklenku melancholie
Hledám kroky básníků v krajině
V krajině Moravy...
U řek kvete rozrazil a vzpomínky
Hrají nesčíslně romancí
O královském létu
Jež budiž pochváleno

Polibek

Jen lehký polibek na tváři mám,
je to můj malý sen, který byl dán,
jen křídlo motýlí okamžik duhový.
Kdo mi dal polibek, nikdo se nedoví.

Tak malé znamení té lásky naší,
že se mi rozplyne, trochu mě straší.

Neklid

Tam venku v parku
je socha nahé bohyně
ve vlasech má věnec kvítí
vidím ji v každé ženě
hrdlička sedí jí na klíně
proč jen na mne
vždy když jdu kolem
dívá se povýšeně

Tečka

Takový nanicovatý puntík.
Malý černý bod a přece
tak významný a tak výstižný.
Písemný proslov a tečka.
Rovná se konec, za ní se nic nečte.
A je výmluvné ticho.
Může být za radostí i za smutkem.
Prostě je všemu konec.
Malé černé smítko na listu papíru.
Takže zdravím tě, významná tečko,
a vykřičník. Je to tečka s čárkou.